

Zabíjačka

Aqva Silentia

Těsně sevřen plechem, u konce je s dechem,
světla už mu hasnou, barva prýští z ran.
Kdeže loňské sněhy! Zpřerážené běhy
mluví řečí jasnou: život dokonán.

R:

Další nula uhynula v asfaltovém moři,
v rychlé rakvi hříšná těla plamenem teď hoří;
na přežití šance malá, když se plechy boří,
kolem jatek člověk cválá na železném oři...

Ta, co vedle sedí, taky skelně hledí,
to, že březí byla, pitva potvrdí.
Mordu měla pěknou, teď se jí však leknou;
jen dvacet jar žila, už tu nesmrdí.